

γές στον στρατό, που τον επηρεάζουν σε όλο το φάσμα, άρα και την αεροπορία στους κόλπους του. Η σημαντικότερη από αυτές είναι η μετάπτωση από το σχήμα των μεραρχιών-συνταγμάτων στο πιο ευέλικτο των ταξιαρχιών-ταγμάτων, επιτρέποντας στις νέες μονάδες να αυξήσουν την αυτονομία, την κινητικότητα και την ισχύ πυρός τους.

Για την αεροπορία στρατού, η αναδιοργάνωση σημαίνει έτσι ότι ο μεγαλύτερος σχηματισμός είναι η ταξιαρχία, καθεμία από τις οποίες αποτελείται από μικτά τάγματα που επιχειρούν με ένα συνδυασμό στόλου «Hір» και «Hіnd». Ταυτόχρονα, η Ουκρανία περιορίζεται από το μερίδιο της συνθήκης CFE (Conventional Forces Europe) που κληρονόμησε από την ΕΣΣΔ και έτσι μπορεί να διαθέτει έως και 330 επιθετικά ελικόπτερα.

Η σημερινή δύναμη

Σήμερα, η ουκρανική αεροπορία στρατού είναι οργανωμένη σε τρεις επιχειρησιακές διοικήσεις (Operational Commands, OC): τη Δυτική με έδρα το Λβιβ, τη Νότια με έδρα την Οδησό, και τη Βόρεια με έδρα το Τσερνιβίρ, αν και μόνο οι δύο πρώτες διαθέτουν ελικόπτερα.

Η μεγαλύτερη μονάδα είναι η 7η ταξιαρχία αεροπορίας στρατού με έδρα το Νόβι Καλίνιν, περίπου 80 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Λβιβ. Εγκατεστημένη σε έκταση 360 εκταρίων, η μονάδα διαθέτει αυτοδύναμο οικισμό για τη στέγαση 5.000 περίπου στελεχών και μελών των οικογενειών τους. Την 1η Απριλίου 2004 η μονάδα γιόρτασε τα πεντηκοστά γενέθλιά της, όντας αρχικά σύνταγμα αεροπορικών μεταφορών με έδρα την αεροπορική βάση Nezhiń, εξοπλισμένο με Li-2 (αντιγράφων -κατόπιν αδειας-Douglas DC-3). Το 1955 η μονάδα μετέπεσε στα πρώτα της ελικόπτερα, αρχικά Mi-4 και αργότερα Mi-6. Το Mi-8 «Hір» μπήκε σε υπηρεσία το 1970 και το 1986 παραλήφθηκαν τα πρώτα Mi-26 «Halo». Είναι αξιοσημείωτο ότι ήταν η 7η Ταξιαρχία που παρείχε τα περισσότερα ελικόπτερα για να σβηστεί η φωτιά μετά την έκρηξη στο πυρηνικό εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής του Τσερνομπίλ, με την αυτοθυσία πολλών από τα πληρώματά τους. Στη συνέχεια, το 1995 και 1996 προσέφερε τα Mi-26 και αργότερα Mi-24 μαζί με Mi-8 σαν μέρος της ουκρανικής ειρηνευτικής δύναμης στην

Κροατία, στα πλαίσια του ΟΗΕ. Προς τα τέλη του 1996 και το 1997, οι μονάδες αυτές δραστηριοποιήθηκαν στην ανατολική Σλοβενία, ενώ αργότερα, την περίοδο 1999-2001, υπηρέτησαν και στο Κοσσυφοπέδιο.

Μέχρι το 1989 ένα σύνταγμα αεροπορικής κρούσης με Su-25 Frogfoot έδρευε επίσης στο Novi Kalinin, υπηρετώντας μαζί με το σύνταγμα ελικοπτέρων. Με την απόσυρση των σοβιετικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν, ένα από τα συντάγματα που υπηρέτησαν στο αφγανικό μέτωπο, το 335 OBVP, μετακινήθηκε από το Gazni στο Novi Kalinin, αυξάνοντας το συνολικό αριθμό στη βάση. Σήμερα εκεί παραμένει μόνον η 7η Ταξιαρχία, αν και τα απομεινάρια των δύο άλλων συνταγμάτων που υπηρέτησαν εκεί, είναι ακόμη εμφανή. Έτσι, εάν περιδιαβεί κανείς τις γιγάντιες, αλλά στο μεγαλύτερο μέρος τους σήμερα εγκαταλελειμμένες εγκαταστάσεις, μπορεί να μετρήσει 89 ελικόπτερα, αν και η Ταξιαρχία διαθέτει επισήμως μόλις 48. Αρκετά από αυτά είναι προφανώς άχρηστα, ενώ άλλα δεν χρησιμοποιούνται πλέον. Επισήμως πάντως η δύναμη της Ταξιαρχίας

διακρίνεται για την ποικιλία των μέσων της με 6 Mi-24V (Hind-E), 15 Mi-24P (Hind-F), 3 Mi-24RChR (Hind-G1) της ειδικά εξοπλισμένης για ραδιοβιοχημικό (ΠΒΧ) πόλεμο έκδοσης και 7 Mi-24K (Hind-G2) της έκδοσης για αναγνώριση και παρατήρηση πυροβολικού στο πεδίο της μάχης. Η μονάδα διαθέτει ακόμη 3 Mi-24VP (Izdelye 258) με διπλό πυροβόλο των 23 χιλ. αντί του τετραπλού βαρέος πολυβόλου των 12,7 χιλ. Τα ελικόπτερα αυτά επιχειρούν δίπλα σε 26 Mi-8T, 3 Mi-8MT, 4 Mi-8MTV-2, 6 Mi-9 (εναέρια κέντρα διοίκησης) και 16 βαρέα μεταγωγικά Mi-26 (Halo). Τα τελευταία Mi-6 αποσύρθηκαν το 1996, ενώ ούτε και τα Mi-24D (Hind D) υπηρετούν σε κάποια ουκρανική μονάδα.

Η Ταξιαρχία διαθέτει δύο υπομονάδες ελικοπτέρων που χρησιμοποιούν ένα μικτό στόλο «Hір» και «Hіnd», αν και μόνο η μια από αυτές διαθέτει τα 14 από τα 16 επιχειρησιακά «Halo». Υπάρχουν συνολικά 70 πληρώματα, με τυπική σύνθεση έναν πιλότο, έναν συγκυβερνήτη-πυροβολητή και έναν ιπτάμενο μηχανικό, ενώ ο ρυθμός ανανέωσης είναι 6-10 πληρώματα κάθε χρόνο.

Το ιπτάμενο προσωπικό προέρχεται από την αεροπορική ακαδημία, όπου η

υπερύθρων διαμόρφωσης μήκους κύματος όπως οι Redeye και οι πρώιμοι AIM-9. Στις αρχές του 1980 τα Mi-24V πιστοποιήθηκαν για νέα μη κατευθυνόμενα όπλα όπως:

- Ο κάλαθος ρουκετών B-8-20 με 20 ρουκέτες S-8 των 78 χιλ. που αντικαθιστούσε τον UB-32 με 32 μικρότερες ρουκέτες S-57 των 32 χιλ.
- Οι ρουκέτες μεγάλου διαμετρήματος S-24B των 240 χιλ. που εκτοξεύονταν μεμονωμένα από ράγες προσαρμοσμένες στους πυλώνες.
- Οι πολλαπλοί φορείς KMGU-1, τέσσερις από τους οποίους προσαρμόζονταν στους πτερυγικούς πυλώνες και μπορούσαν να μεταφέρουν είτε 12 αντιαρματικά βομβίδια PTAB-12.5 ή 256 βομβίδια κατά ελαφριάς θωράκισης PTAB-1, ή 12 βομβίδια κατά προσωπικού AO-2.5 ή 12 αντιαρματικές νάρκες PTM-1 ή 24 νάρκες κατά προσωπικού PFM-1.
- Δύο τύπων ατρακτίδια πολυβόλων-πυροβόλων: το UPK-23-250 με το δίκανο GSh-23 των 23 χιλ. και 250 βλήματα αναχωρηγία ή το GUV (9A669). Το τελευταίο ήταν πρακτικά φορέας με εναλλακτικές διαμορφώσεις, ανάμεσά τους ένα βαρύ πολυβόλο 12,7 χιλ. YakB-12.7 με 300 βλήματα και δύο πολυβόλα των 7,62 χιλ. GShG-7.62 με 700 βλήματα το καθένα ή έναν εκτοξευτή βομβίδων Plamya των 30 χιλ. με 300 βλήματα αναχωρηγία και τα πολυβόλα των 7,62 χιλ.
- Βόμβες των 100 ή 250 κιλών, βόμβες διασποράς RBK-250 και ναβάλιμ ZB-300

Έτσι το Mi-24, με βάση την εξελικτική αυτή διαδικασία, έγινε το πρώτο και μοναδικό μέχρι σήμερα «βομβαρδιστικό» ελικόπτερο, υπηρετώντας πλήρως το αρχικό δόγμα ανάπτυξής του. Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε αντίθεση με τη Δύση όπου τα επιθετικά ελικόπτερα αναπτύχθηκαν κατ'εξοχήν σαν αντιαρματικά όπλα (με εξαίρεση τα αρχικά AH-1 που υπηρέτησαν ανάγκες υποστήριξης το Βιετνάμ), στην ΕΣΣΔ ο ρόλος τους ήταν εντελώς διαφορετικός. Τα σοβιετικά εξοπλισμένα-επιθετικά ελικόπτερα δρούσαν συμπληρωματικά με τα αεροσκάφη εγγύς υποστήριξης στο πεδίο της μάχης. Στην πραγματικότητα, το σοβιετικό δόγμα τα αντιμετώπιζε σαν αντίστοιχα των τεθωρακισμένων οχημάτων μάχης, που μπορούσαν να μεταφέρουν ομάδα πεζικού, να προετοιμάσουν αυτοδύναμα το έδαφος για την αποβίβασή της και να την υποστηρίξουν στη συνέχεια με τα όπλα που μετέφεραν. Η ενσωμάτωση αντιαρματικών όπλων στόχευε στην απόκτηση δυνατότητας προσβολής προστατευμένων στόχων αλλά και εκθροικών αρμάτων στα σημεία αποβίβασης των ομάδων πεζικού. Αντίθετα, στο Δυτικό δόγμα τα αντιαρματικά ελικόπτερα θα συνεπικουρούσαν στην αντιμετώπιση των υπέρτερων σοβιετικών τεθωρακισμένων μονάδων.